

MONITOR

zpravodajský čtrnáctideník

ROČNÍK IV., ČÍSLO 1

11. leden 2007

(za dobrovolné příspěvky)

Tradice Otců

Z listu svatého biskupa Atanáše

Slovo se ujalo Abrahámových potomků, proto se ve všem muselo připodobnit bratřím, říká apoštol, a vzít na sebe tělo podobné našemu. Právě proto je tu Maria, aby z ní toto tělo přijalo a jako vlastní je za nás obětovalo. Písmo připomíná narození a říká, *zavinula ho do plének*. Byly blahoslaveny prsy, které ho živily. Byla také přinesena oběť, protože lúno otevřel

prvorozenec. Gabriel jí to zvěštoval jednoznačně, když neřekl prostě, co se narodí v tobě, aby to nebudilo dojem, že bylo tělo do ní vloženo zvenku, ale řekl z tebe, aby dal podnět k víře, že ten, který se narodí, narodí se z ní.

Stalo se tak proto, aby Slovo přijalo naše lidství, přineslo je v oběť a zcela strávilo, a potom nám dalo účast na

svém božství; takže apoštol mohl napsat tato slova: *Toto tělo porušitelné musí na sebe vzít neporušitelnost, a toto tělo smrtelné musí na sebe vzít nesmrtelnost*.

To není žádný výmysl, jak se někteří domnívají, naprosto ne! Spasitel se přece opravdu stal skutečným člověkem a v tom je pramen spásy celé lidské přirozenosti. Naše spása není žádným vynáleženým preludem a neznamená jen spásu těla. Ve Slově vzešla skutečná spása celého člověka, duše i těla.

Do Nového roku s nadějí i s obavou

Dopis biskupa

Vážení čtenáři, začátek nového občanského roku nám připomíná, že Církev žije v prostoru i čase; nejenom se podílela na vzniku jak liturgického, tak občanského kalendária, ale žije v Boží i lidské dimenzi. Na to nás upozorňují papežova slova z letošního vánočního projevu při požehnání *Urbi et orbi*, kdy hovořil o smyslu Ježíšova příchodu na svět: Ježíš nepřišel, aby svět odsoudil, ale aby svět spasil. Naše Církev jako první uvedla do života gregoriánský kalendář, což je důkazem zájmu Církve o člověka a jeho svět.

Naše země nevstupuje do Nového roku 2007 pouze s velkými nadějemi, ale také s určitými obavami. Můžeme tvrdit, že jsme největší nevládní organizací na světě, což není dobrá zpráva a nevyovídá o dobrém stavu naší společnosti. Pro nás křesťany je vždy Nový rok výzvou Boží dobroty, ale také ujištěním, že můžeme na Něho spoléhat. Bůh není pouhé „něco“. To by byl méně než člověk. Stal by se věcí, s kterou je možné manipulovat. Bůh je víc, než „někdo“. Ale je také zárukou, aby člověk byl „někdo“. Proto na stránkách Písma Bůh oslovuje každého vlastním jménem, tak, jako se oslovují přátelé. Pro nás, pro křesťany Nový rok začíná v síle pozitivního pohledu na svět. Ježíšovo *zlaté pravidlo*: „Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak vy ve všem jednejte s nimi;“ (Mt 7,12) nahradilo negativní výpověď moudrého Tobiáše: „Co sám nenávidíš, nikomu nečiň.“ (Tob 4,15) To znamená, že pohled

křesťana do roku 2007 je pohled toho, který nepřestal být optimistou. Vždyť Bůh sám celé dílo stvoření komentuje slovy: „Bůh viděl, že je to dobré.“ (Gn 1...)

Je dobrým zvykem si o Novém roku připomenout události, které můžeme očekávat. Na jaře koncem dubna bude 10. výročí od poslední návštěvy nezapomenutelného Jana Pavla II. v naší vlasti, která se uskutečnila v miléniu mučednické smrti pražského biskupa, svatého Vojtěcha, muže, jehož význam nejenom překračoval hranice naší země, ale vepsal se do politického a církevního uspořádání Evropy, které v různých obměnách nakreslilo mapu našeho kontinentu pro celé druhé tisíciletí. Rok 2007 je také jubilejním 1100. rokem od narození knížete svatého Václava. Správný optimista se může těšit, pokud se politici nedohodnou na vytvoření vlády, na bezprostřední zásah blanických rytířů pod přímým velením vévody České země. Věřím, že mnohým zkušeným a zodpovědným bude stačit pouhá připomínka tohoto prorocství, ale také i vzor jednání velkého a moudrého panovníka, který si byl vědom, ač mlád, nejenom odpovědností vůči vlastní zemi, ale prokázal politickou prozíravost v rámci tehdejší Evropy. Myslím, že důležitým politickým krokem a projevem spoluzodpovědnosti za náš národ může být modlitba s návštěvou hrobu svatého Václava. Vždy v těžkých chvílích, kdy mě opouští síla pozitivního myšlení, vybavím si slova básníka Františka Halase: „Myslete na chorál, malověrní!“

Při adventní návštěvě katedrály svatého Štěpána v Metách, kde jsem se účastnil konsekrace nového oltáře, jsem si připomněl jednoho ze zakladatelů Evropské unie, ctihodného Roberta Schumanna. Měl jsem možnost v knihovně svého přítele, místního biskupa Mons. Pierre Rafina OP, listovat v knize René Remonda (člena Francouzské akademie) *Le nouvel Antichristianisme* (Nové antikřesťanství). Tento věhlasný akademik si všímá současné celosvětové vlny antikřesťanství, antikatatolictví, ale i projevů militantního ateizmu, v kterém však nevidí projev síly, ale spíše vztekly hněv. Byl to jeden z duchovních otců francouzské revoluce, filozof Voltaire, od něhož pochází výrok: „Zničte tu hanebnici!“ (rozuměj Církev). Pro ty všechny, kdo mají slova uznání a obdivu pro jakobínský teror, je tento výrok nejenom heslem, ale i vodítkem. Nedivme se, že jsou netrpěliví. Trvá to příliš dlouho. A proto ten nenávisťný hněv. Kritickému oku moudrého filozofa však neuniká, že za mnohé si můžeme my křesťané sami. Znovu se vracím k papežovu vánočnímu poselství. Mnozí z nás nikdy neopomeneme odsoudit svět kolem nás s přesvědčením, že tak dojdeme spásy. To však není postoj toho, od jehož narození si symbolicky připomínáme letopočet přicházejícího roku 2007. Přejí všem čtenářům opravdu požehnaný nový rok s potřebnou dávkou Božího optimismu.

Mons. Dominik Duka OP
biskup královéhradecký

ZPRÁVY

V roce 2006 zahynulo 24 katolických misionářů

Agentura *Fides* přinesla statistiku násilných úmrtí katolických kněží, řeholnic a laiků, kteří působili v misiích. Přehled mrtvých za rok 2006 přinášíme v tabulce.

Číslo	Jméno	Národnost	Instituce	Místo a datum smrti
1.	P. Elie Koma	Burundi	jezuita	Bujumbura (Burundi) – 4/2
2.	Don Andrea Santoro	Ital	Fidei Donum	Trabzon (Turecko) – 5/2
3.	P. José Alfonso Moreira	Portugalec	C.S.Sp. Spiritani	Bailundo (Angola) – 9/2
4.	Don Michael Gajere	Nigeria	diecézní kněz	Maiduguri (Nigérie) – 18/2
5.	Sestra M.Yermine Yamlean	Indonésie	Dcery Nejsv.Srdce	Ambon (Indonésie) – 10/3
6.	Don Eusebio Ferrao	Indie	diecézní kněz	Goa (Indie) – 17/3
7.	Mons. Bruno Baldacci	Itálie	Fidei Donum	Vitória da C. (Brasile) – 30/3
8.	Don Luis Montenegro	Argentina	diecézní kněz	Cordoba (Argentina) – 12/4
9.	Sestra Karen Klimczak	USA	Sestry svatého Josefa	Buffalo (USA) – 14/4
10.	Don Galgalo Boru	Keňa	diecézní kněz	Lososia (Keňa) – duben
11.	Don Jorge Piñango Mascareño	Venezuela	diecézní kněz	Caracas (Venezuela) – 24/4
12.	Don José Carlos Cearense	Brazílie	diecézní kněz	Delta (Brazílie) – 8/5
13.	Don Jude Kimeli Kibor	Keňa	diecézní kněz	Eldoret (Keňa) – 11/5
14.	Fra Luis Herrera Moreno	Kolumbie	minorita	Bonda (Kolumbie) – 28/6
15.	Don John Mutiso Kivaya	Keňa	diecézní kněz	Tala (Keňa) – 31/7
16.	Don Chidi Okorie	Nigérie	diecézní kněz	Afikpo (Nigérie) – 4/8
17.	Fratel Augustine Taiwa	P.N.Guinea	OH Fatebenefratelli	P.Moresby (P.N.Guinea) – 28/8
18.	Sestra Leonella Sgorbati	Itálie	misionářka P. Marie Utěšitelky	Mogadišo (Somálsko) – 17/9
19.	Don Ricardo Antonio Romero	El Salvador	diecézní kněz	Acajutia (El Salvador) – 25/9
20.	Don Pascal Koné Naougnon	Peru	diecézní kněz	Divo (Pobřeží slonoviny) – 31/10
21.	Padre Waldyr dos Santos	Brazílie	jezuita	Angonia (Mozambik) – 6/11
22.	Idalina Neto Gomes	Portugalsko	laik – dobrovolník	Angonia (Mozambik) – 6/11
23.	Jacob Fernandez	Indie	laik	Chennai (Indie) – 26/11
24.	Johnny Morales	Guatemala	salesiánský spolupracovník	(Guatemala) – 8/12

Od roku 1990 zahynulo ročně několik desítek misionářů (20 – 70) s výjimkou roku 1994, kdy v důsledku války v Ugandě zahynulo 248 misionářů. *Requiescant in pace!*

Fides

Episkopální církev USA rozdělena

21 konzervativních církví v USA opustilo episkopální církev (americkou větev anglikánského společenství) poté, co se rozhodla vysvětit aktivního homosexuála za biskupa a umožnit církvím žehnání homosexuálních svazků; tyto církve vytvořily vlastní svazek – *Convocation*. To umožnil arcibiskup Akinola, hlava anglikánské církve v Nigerii, který vytvořil v USA pobočku nigerijské anglikánské církve: kolem ní se sdružili teologičtí konzervativci a propojili se s anglikány ve Třetím světě.

Nigérie je věřící země rozdělena mezi křesťany a muslimy: obě skupiny mají obdobný přístup k manželství a ochraně života. Krok arcibiskupa Akinoly komentoval vůdce jedné z konzervativních anglikánských církví ve Virginii slovy, že anglikánské společenství musí změnit svou koloniální strukturu a mentalitu.

Arcibiskup Akinola v dopise z listopadu 2005 kritizoval anglickou anglikánskou církev a označil Evropu za duchovní poušť (sám vyrostl a byl vychován

v Británii). Naopak poukazuje na to, že křesťané v Nigerii musejí vzdorovat islámu, a proto se jejich učení nesmí relativizovat. „Začne-li církev působící uprostřed islámu hlásat homosexuální svazky a podobné věci, je prakticky mrtvá,“ řekl.

25. prosince uveřejnily *New York Times* kritický článek k tomuto vývoji. Ten poukazuje na to, že se vytváří anglikánské společenství „globálního Jihu“, který zahrnuje Latinskou Ameriku, Afriku a část Asie. Připouští, že také další americké církve se přidružují k církvím Třetího světa, k nimž mají historické misijní vazby: k anglikánům ve Rwandě, Ugandě, k provinciím Latinské Ameriky.

Článek se vyznačuje otevřeně rasistickým tónem: nazývá arcibiskupa Akinolu „synem negramotné vdovy“. Poukazuje na to, že arcibiskup hájí doslovnou interpretaci Písma, která nepatří k anglikánské tradici. Kritizuje obrácení rolí, kdy anglikáni Třetího světa provádějí misii ve vyspělých zemích.

RC, New York Times

Urbi et orbi

Při vánočním požehnání *Urbi et orbi* prosil papež o mír ve světě a o zastavení bratrovražedných bojů.

Tradice požehnání „Městu a světu“ je velmi stará: papežové takto žehnávali ze svatopetrské baziliky, ze Svatého Jana na Lateráně a ze Santa Maria Maggiore. Po obsazení církevního státu v roce 1870 se žehnání konalo jen uvnitř svatopetrského chrámu.

Teprve v roce 1933 obnovil Pius XI. veřejný obřad z „balkónu požehnání“ nad vchodem do Svatého Petra. Vznik vatikánského rozhlasu pak vytvořil z požehnání událost sledovanou na celém světě. Počet jazyků, v nichž se požehnání pronáší, stále stoupá: Pavel VI. žehnal ve 12 jazycích, Jan Pavel II. začal s 25, dnes už se užívá 60 jazyků. *Osservatore Romano* upozornil, že logika výběru je dána „geografií víry a utrpení“, protože papež se obrací zejména na národy, jež se probouzejí ve víře, nebo trpí a jsou pronásledované: proto např. v roce 1998 Jan Pavel II. promluvil kurdsky.

RC, TS KBS

Problémy s církevním disentem

V interview pro list *Avvenire* řekl kardinál státní sekretář Tarsicio Bertone, že větším problémem než ateisté jsou pro Církev „disidenti“, kteří žijí uvnitř Církve, ale snaží se podřývat její víru a mravní principy, stavějí se proti papeži a proti jeho plánu obnovy Církve.

KATH.NET

Biskup odmítá poskytnout muslimům katedrálu

Cordobský biskup Mons. Juan José Asenho odmítl žádost španělských muslimů, aby poskytl místní katedrálu k jejich modlitbám. Biskup řekl, že společné modlitby v téže svatyni by působily zmatek. Navíc připomněl, že muslimů je v Cordobě poměrně málo.

Cordobská katedrála byla přebudována z mešity za reconquisty. Vykopávky v roce 1930 ovšem odhalily pod mešitou zbytky vizigótské baziliky svatého Vincence mučedníka. Po muslimském dobytí Cordoby v roce 711 zde byla zbudována mešita a ta pak byla v roce 1236 opět přestavěna.

ACI Prensa

ZPRÁVY

Křesťané prchají z Iráku — Evropa nepomáhá

Poté, co papež na třetí neděli adventní promluvil o utrpení uprchlíků z Iráku, ozývají se výzvy evropským křesťanům z několika zemí.

Prvním cílem prchajících Iráčanů je obvykle Sýrie, protože tam Iráčané nepotřebují ke vstupu vízum. Zde už bylo od roku 2003 přijato 750 000 lidí, z toho 40 000 křesťanů.

I když jim pomáhají některé syrské diecéze, jejich situace je velmi tvrdá: nemají práci ani právo na zdravotní péči, smějí jen čekat na návrat nebo odchod někam jinam. Chaldejská církev pomáhá rodinám s dětmi — rozděljuje jídlo, poskytuje zdravotní i pastorační péči včetně katecheze dětí.

V Jordánsku je okolo půl milionu Iráčanů a přicházejí další: jen v roce 2006 přišlo 45 000 křesťanů. Tisíce se jich snaží uprchnout dále.

Dramatická je i situace křesťanských uprchlíků v Turecku. Chaldejský biskup Istanbulu Mons. François Yakan, a Mons. Yusuf Sag, vikář syrsko-katolické církve v Turecku, vyzvali Evropany, „aby přijímali rodiny iráckých křesťanských uprchlíků“. Mons. Yakan líčil, že tyto rodiny žijí v Turecku mnohdy i více let bez přístupu ke zdravotní péči, a dodal: „Evropané se o ně nezajímají, ale mluví o lidských právech a prohlašují se za křesťany.“

Asia News

Bude smět TV v Evropě urážet náboženské přesvědčení?

13. prosince schválil Evropský parlament v prvním čtení návrh komise pro revizi direktivy „Televize bez hranic“ (TWF). Úprava direktivy je nutná kvůli vývoji digitální komunikace, jež zmnohonásobila počet televizních kanálů a umožnila nové mediální služby.

Členské státy musejí zajistit svobodu příjmu a nesmějí bránit re-transmisii přes své území. Výjimkou je pouze ochrana nezletilých. Pluralita informací je základem principem. Členské státy musejí bránit monopolním pozicím.

Posiluje se ochrana nezletilých, má platit naprostý zákaz dětské pornogra-

fie. Naopak se vyžadují vzdělávací programy pro děti.

Liberalizují se pravidla pro reklamu, např. co do časového odstupu mezi jednotlivými reklamními vstupy. Komerční vstupy nesmějí porušovat některá práva, s výjimkou náboženského přesvědčení.

Formulace o zákazu reklamy „urážející náboženské nebo politické přesvědčení“ byla z původního znění návrhu odstraněna. I náboženské programy (s výjimkou bohoslužeb) smějí být přerušovány reklamami. Slovo „nábožensství“ prakticky zmizelo z celého textu.

SIR

Antropolog předpokládá renesanci křesťanství

Francouzský antropolog René Girard, jeden z nejvýraznějších intelektuálů současné kultury, odhaduje, že máme před sebou renesanci křesťanství. *Transseuropa* vydala jeho knihu *Verità o fede debole. Dialogo su cristianismo e relativismo (Pravda nebo slabá víra: dialog o křesťanství a relativismu)*: v ní Girard tvrdí, že „budeme žít ve světě natolik křesťanském, jako se dnešní svět zdá vědecký“. Je přesvědčen, že se nacházíme v předvečer revoluce v kultuře, jež přesáhne všechna očekávání; svět podle něho směřuje ke změně, ve srovnání s níž je renesance ničím.

Girard tvrdí, že se náboženství vyrovnává filosofii a překračuje ji. Filosofie jsou totiž víceméně mrtvé, ideologie jsou naprosto mrtvé, politické teorie se spotřebovaly. Také přesvědčení, že věda nahradí náboženství, je už překonané. Ve světě

vystupuje nová potřeba náboženství.

„Nemohu být relativistou,“ píše Girard. „Myslím, že dnešní relativismus je produktem selhání moderní antropologie, její neschopnosti vyřešit problémy spojené s diverzitou lidských kultur... Antropologie selhala, protože nedokáže vysvětlit různé lidské kultury jako unitární fenomén, a proto se topíme v relativismu,“ pokračuje Girard.

Girard kritizuje „politicky korektní svět“, který považuje křesťanskou tradici za jedinou špatnou, zatím co všechny ostatní jsou povzneseny nad kritiku. K morálnímu nihilismu, který dnes proniká moderní společností, Girard říká, že je třeba „se vrátit k antropologii, psychologii a studiu lidských vztahů lépe, než jsme to činili dosud“.

Zenit

Útoky Lidových novin na biskupy pokračují

Poté, co biskup Dominik Duka a arcibiskup Jan Graubner odpověděli na článek Boba Fliedra z 30. 11., přinesly Lidové noviny 20. 12. další útok tohoto autora na biskupa a arcibiskupa. (Odpovědi biskupů přinesl v plném znění *RC Monitor* ze 14. 12.)

Vysvětlení biskupů charakterizuje autor jako „žlučovitě šlehy“ a znovu je obviňuje, že měli zamlžovat případ Karla Simandla, resp. ho vědomě kryt.

Karel Simandl stejně jako Jindřich Holeček byl vyslán Státní bezpečností do Říma, odkud podával informace o dění v emigrantské Církvi. Také on byl za svou činnost placen.

Stanovisko České biskupské konference se do uzávěrky listu nepodařilo obdržet.

RC, LN

K hlavním problémům dnešní Afriky

P. Andrzej Halemba, který má v organizaci „Církev v nouzi“ na starost africké nefrankofonní země, shrnul největší problémy Afriky. Jako první zdůraznil zahraniční dluh a označil ho za novou formu otroctví. Dalším problémem je šíření radikálního islámu a prudký nárůst čarodějnictví, který souvisí s AIDS a s chudobou. Afrika je také postižena vnitřní migrací.

P. Halemba připomněl, že zejména v Súdánu jsou křesťané stále ještě pronásledováni. „V jižním Súdánu jde o holocaust křesťanů,“ řekl, a to i po podepsání mírové smlouvy z ledna 2005.

ACN

Papua — Nová Guinea: Katolíci před vánoci myslí na chudé

Předvánoční doba znamenala pro katolíky na Papui-Nové Guinei soustředění na charitativní činnost. Zdejší farnosti vedou obvykle misionáři a kněží i laici se snaží pomáhat nejchudším vesnicím v deštných lesích.

Pořádají také zvláštní mše svaté a charitativní akce ve vězeních, v sociálních centrech, nemocnicích, sirotčincích a všude, kde lidé trpí tělesně nebo duševně.

Fides

ZPRÁVY

V Bosně stoupá vliv vahábistických sunitů

Od konce bosenské války v roce 1995 stoupá mezi bosenskými muslimy vliv radikálního vahábismu.

Zpráva agentury *Reuters*, kterou přináší *Washington Post*, cituje odborníka na islám ze sarajevské univerzity, podle něhož vahábismus rozděluje rodiny, obce, duchovní vůdce, profesory a studenty. Podle dalšího odborníka a autora

knihy o vahábismu je tento směr netolerantní a agresivní k jiným muslimům. Jeho stoupenci jsou většinou mladí a nevdělaní.

Současné napětí je také důsledkem války. Před válkou v Bosně převládala umírněná tradice a koexistence mezi muslimy a křesťany probíhala víceméně klidně.

Vahábismus přinesli do Bosny bojovníci, kteří přišli ze zahraničí podpořit bosenské muslimy ve válce a misionáři, kteří přišli po nich.

Po útoku na New York v září 2001 začala vláda kontrolovat muslimské charitativní organizace a mnoho radikálů muselo odejít.

Washington Post

KOMENTÁŘE

Lidovci po sjezdu – nové tváře, staré problémy

Zůstanou lidovci pilířem antikomunismu? A nezapomenou na tradiční hodnoty?

Lidová strana několik měsíců vypadala, že je ve stavu klinické smrti. Po prosincovém brněnském sjezdu ji už mohou lékaři odpojit z podpůrných přístrojů. Má nové vedení, kterému dominuje na první pohled výrazný vsetínský senátor Jiří Čunek. Ten si svou ráznou akcí proti neplatičům získal takové sympatie společnosti, jakým se žádný katolík netěšil od husitské revoluce. Bylo by sice pěkné, kdyby si rázně poradil i se všemi celostátními problémy, ale to by byl úkol hodný Heraklova slavného vyčištění Augiášových chlévů. Ale vážně, co můžeme od nového vedení lidovců čekat?

Tudy ne...

Nové vedení má před sebou velký úkol. Prestiž KDU-ČSL je v současnosti na nejnižším bodě od listopadu 1989. A nejde jen o Kalouskův eskamotérský pokus vládnout s podporou komunistů. Pokus, nad jehož motivy se dodnes zamýšlí značná část českých komentátorů... Problémy začaly už před volbami. Místo aby lidovci pokračovali v politice, která klade důraz na ochranu rodiny, na vzdělání, na potřeby venkova, na bezpečnost, zkrátka na ty běžné lidské starosti obyčejných lidí, vyrukovala s velmi liberálním ekonomickým programem. Miroslav Kalousek jím asi chtěl přilákat nové voliče. Ale jaké nové voliče? Myslel si snad, že přebere ekonomicky liberálním programem voliče ODS? Nebo se snad Cyril Svoboda domníval, že svou kampaní za kvóty pro ženy přiláká do KDU-ČSL feministky? Výsledek

Foto: Ondřej Běsperát, Aktuálně.cz

není přesvědčivý. Ten první odradil naše chudé voliče (a KDU-ČSL volí ti chudší), ten druhý znechtivil každého konzervativce. Ostatně pražská KDU podle toho dopadla...

Zmařená šance

Ostatně, v čem se lidovci za uplynulá léta předvedli? Proč měla KDU-ČSL ministra zahraničí, dopravy a životního prostředí? Co na těchto postech vykonala pro své voliče? Vždyť specificky lidovecká dopravní politika neexistuje, jde o resort, který je ryze technický. Co by bylo jiné, kdyby v jeho čele stál tře-

ba sociální demokrat? Cyril Svoboda sice přivedl ČR do EU. Hezké, ale to na tradičního lidoveckého voliče příliš nezapůsobí. Proč nechtěli lidovci křesla ministra zemědělství, školství, kultury či práce a sociálních věcí? Voliči KDU-ČSL žijí často na venkově (s jeho specifickými potřebami), jsou věřící (agenda ministerstva kultury) a mají více dětí (agenda ministerstva práce a sociálních věcí a školství). Jezy na Labi nebo jednání v Bruselu jim toho moc neříkají. Jenže někdo chtěl být za každou cenu ministrem zahraničí a někdo chtěl zase přerodělovat velké dotace, plynoucí minister-

KOMENTÁŘE

stvy dopravy a životního prostředí.

Štěstí na voliče

Výsledky voleb křesťanských demokratů v komunálních i senátních volbách poukazují na skutečnost, že lidovečtí voliči jsou v krátkodobém horizontu ochotni své straně leccos odpustit. Navzdory všem tragikomickým přemetům a mediálním nemotornostem nedosáhla strana tak špatných výsledků. Tato skutečnost představuje pro KDU-ČSL velké nebezpečí, ale i naději. Nebezpečí se skrývá v sebestředné jistotě, že lidovečtí voliči skousnou vše. Ona naděje pak spočívá v tom, že voliči nemusejí prozatím nad KDU-ČSL lámat hůl a poohlížet se po jiné straně.

Aby se voliči nemuseli poohlížet po jiné straně, je jim ovšem nutno nabídnout jasně čitelnou stranu vlastní. Stranu, která vychází z pevných křesťansko-demokratických zásad. To neznamená klerikalismus či konfesní vymezení. Znamená to podporu těm nejpřirozenějším lidským potřebám. KDU-ČSL zde musí být pro normální občany – lidi, kteří chtějí pracovat, žít v bezpečné společnosti, neohrožované bující kriminalitou. Kterí chtějí mít rodinu a vychovávat děti. Musí tu být pro všechny slušné lidi. Má na to. Podívejte se na radnice českých měst, prolezlé korupcí. Na krajské úřady i do vlády. Lidovci jsou přes všechny chyby stále ještě tou nejméně zkorumpovanou stranou. To je naše výhoda. Lidé, kteří jsou pevně ukotveni ve svém okolí, kteří chodí každou neděli do kostela, jejichž manželky jsou aktivní ve farnostech a děti ve skautu (a takových politiků je v KDU-ČSL většina), taková lidé se

těžko mohou namočit do nějaké černoty. Nemohli by pak „mezi lidi“. Politici ODS nebo ČSSD tenhle problém nemají.

Varování ze Západu

Jak to ale zatím vypadá, noví vedoucí činitelé KDU-ČSL jdou ve starých stopách. „Antikomunismus jistě ano, ale proč to tak zdůrazňovat...“ (místopředseda David Macek). Není divu, že si pak předseda KSČM Vojtěch Filip pochvaluje, že snad „přestane ten až příliš radikální antikomunismus uvnitř KDU-ČSL“. Málokdo má přítom s komunistickou zvláštností takové zkušenosti jako právě lidovci (aniž bych chtěl zamlčovat kolaborantskou minulost části lidovců v letech 1948 – 1989). „Potraty jsou jistě špatné, ale jen, pro Boha proti nim nevstupovat, společnost je totiž někde jinde. Eutanázie za jistých okolností ano...“ (předseda Jiří Čunek). Jediný, kdo dal opravdu jasně najevo, co chce, byla místopředsedkyně Vlasta Parkanová, která by KDU-ČSL zbavila všeho křesťanského, nejlépe i názvu... Hm... a řekne mi tedy někdo, proč vlastně KDU-ČSL vůbec volit? Není od věci si připomenout, jak skončily ty křesťansko-demokratické strany na Západě, které měly tak velké obavy, že jsou příliš křesťanské či konzervativní, až si dokonce změnilý název (třeba belgičtí křesťanští demokraté na Stranu humanistického centra) či zcela liberalizovali svůj program (švýcarské sociální demokraté). Přestali existovat jako vedoucí politická síla. Prostě je přestala volit polovina voličů. Proč také? V politice více než v ekonomice platí zákon nabídky a poptávky. Takže se o tradiční voliče křesťanských demokratů

rychle postarali jiní.

Nepodceňujme nebezpečí

Nová generace lidovečtých lídrů jsou většinou pragmatici, vyrostlí z místní politiky. Tam o nějaké hodnoty příliš nešlo. Šlo o to položit kanalizaci, vydláždít chodníky nebo postavit nové byty. To jsou důležité věci. Jsou to věci, které většinu lidí trápí stokrát víc, než nějaká abstraktní témata. Jenže ta abstraktní témata začínají být dost konkrétní. Najdou si nás, pokud se jimi nebudeme zabývat sami. Pokud chceme i nadále žít ve svobodné společnosti, ve společnosti, na jakou jsme zvyklí, měli bychom začít bránit hodnoty, na jakých je naše společnost založená. Znít to jako zbytečné strašení? Ale to si říkali na Západě taky. A teď mají ve Španělsku homosexuální páry standardní svatby a vychovávají děti. Rodiče chtějí v matrikách označovat „rodič A“ a „rodič B“, aby se snad homosexuální rodiče necítili diskriminováni. Rodiče v americkém státě Massachusetts, kteří se bouří proti homosexuální výchově svých dětí už v mateřských školkách, čelí žalobám. Už i v Čechách běží ve školách feministické projekty, v jejichž rámci se uvažuje třeba o zrušení oddělených záchodů. Znovu se propagují jesle coby příhodné prostředí pro výchovu dětí. V novém trestním zákoníku u nás málem prošla beztrestnost eutanázie... Ona nebezpečí, kterým čelíme, tedy nejsou zas tak abstraktní, jak to může vypadat. Chce to jen nezavírat před nepřijemnými věcmi oči a nebat se jasného stanoviska.

Matyáš Zrno

Autor pracuje v Občanském institutu

Dvojznačná agenda dnešních komunistů

Stará a nová strana komunistické ideologie

V nejjisté atmosféře faktického bezvládní zaznívají u nás poměrně často obavy z vlivu komunistů, kteří za sedmáct let od převratu zaujali bezpečná místa zejména v ekonomice, odkud tahají za nitky. Poukázal na to například televizní pořad *Labyrintem revoluce*, kde se mluvilo o masivních převodech komunistických peněz na zahraniční konta, o nákupech podniků apod.

Obavy z komunistických vlivů jsou ale na místě i v oblasti ideové a kulturní,

kde se o nich málo hovoří. Kudy vlastně komunisté ovlivňují myšlení společnosti? – Tak např. ještě encyklika *Divini redemptoris* zjevně pokládá za jejich hlavní zbraň jazyk sociální spravedlnosti a solidarity. Komunisté se v druhé polovině 19. století a ještě v první polovině 20. století prezentovali jako ti, kdo se nejvíce snaží řešit problémy zbídačených vrstev společnosti, a mají proto právo prosazovat radikální řezy do společenské struktury.

Ale už ve třicátých letech vystupuje na scénu postava italského komunisty Antonia Gramsciho, jehož koncepce komunistického převzetí moci nad světem je jiná. Gramsci byl zakladatelem komunistické strany Itálie a od svých 35 let až do své smrti (o 11 let později) žil jen ve vězení. V této izolaci dospěl k požadavku destrukce celé kultury, počínaje filosofií a náboženstvím až k obyčejným pojmům běžného lidského života. V listě „Nový řád“, *Ordine nuovo*, Gramsci

KOMENTÁŘE

napsal: „Nelze tedy dělat nic jiného, než rozvrátit současnou formu civilizace. ... Znamená to rozvrátit duchovní hierarchie, předsudky, idoly, ztrnulé tradice. Nic nového nás nesmí děsit.“ — A právě Gramsci se pak v šedesátých letech stal — spolu s Mao Ce Tungem — jedním z ideálů nové revoluční vlny.

Není bez významu, že ke Gramsciho konceptům se hlásí i někteří naši komunisté, konkrétně Miroslav Ransdorf. Naopak v západní Evropě dnes aktivisté komunistické studentské revolty roku 1968 ovládají značnou část postů komunální politiky a tvoří větší část akademického establishmentu. To se odráží například ve složení Evropského parlamentu, kde se výrazně uplatňují představitelé radikálních menšin. Tyto menšiny přebírají úlohu „proletariátu“, tedy vrstvy, která má být osvobozena, protože její život je deformován represivními strukturami přirozené společnosti — především rodinou, církvemi a tradiční občanskou komunitou s její snahou o autonomii. Proletariátem se tak stávají děti jakožto oběti autoritativní výchovy, ženy jakožto oběti tradiční ženské role v rodině, a — nejnověji — homosexuálové jako oběti represí pokrytecké buržoazní morálky.

Je příznačné, že ruku v ruce s „osvobozováním“ jednotlivce od pout rodiny, náboženství a tradičních vazeb vůbec narůstá vazba „nezávislého“ jedince na stát. Stupňují se požadavky a nároky, které člověk na stát klade, a stupňuje se kontrola přirozených společenství narůstajícím státem.

To, co komunisté dnes prosazují, je tedy svérázným mixem starých akcentů na sociální jistoty a rovnost na straně jedné a destrukce tradičních společenských hodnot na straně druhé. Takto nepracují komunisté jen u nás, ale i v jiných zemích: v Německu je zřejmé, že v nových spolkových zemích s jejich sociálními problémy zdůrazňují akcenty prvního typu, zatímco ve starých spolkových zemích patří k radikálním obhájčům krajního individualismu a jeho extrémních požadavků, jako jsou sňatky homosexuálů, legalizace drog, omezení rodičovských práv apod. Tato druhá, „gramsciovská“ agenda jim zajišťuje přízeň médií, zatímco první agendou oslovují lidi na okraji společnosti. Ve východní části země tvrdí, že stát je povinen zajistit každému slušně placenou práci, v západní části tvrdí, že stát nesmí nikomu bránit v požívání drog.

Také u nás uplatňují komunisté svůj

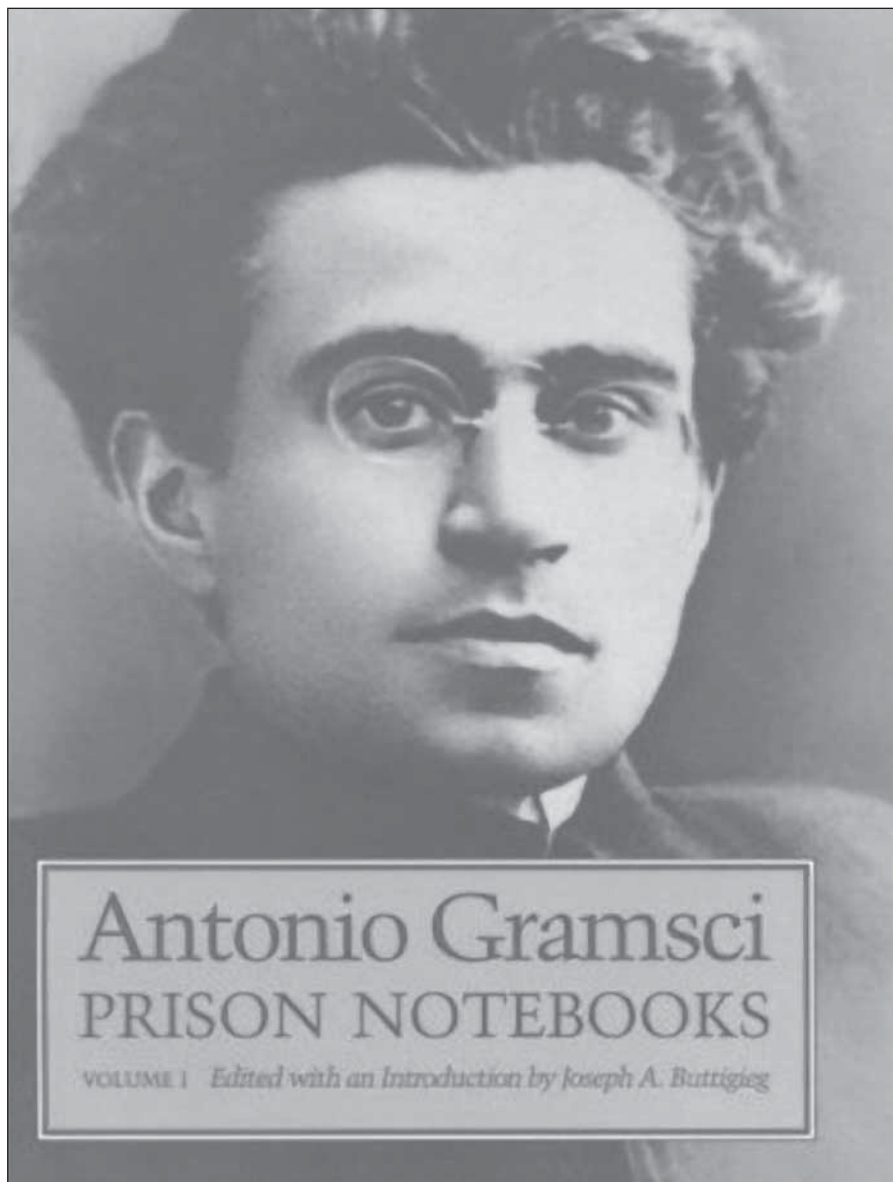

Foto: archiva

vliv po dvou kolejích. Mají silné zastoupení v oblastech s nízkou zaměstnaností, kde mohou uplatnit svou tradiční sociální rétoriku: a naopak jsme si mohli povšimnout, jak energicky se ujali požadavku homosexuálních sňatků, jež prosadili tak, aby bylo zřejmé, kdo je hlavním zastáncem tohoto projektu.

K médiím mají ovšem naši komunisté vztah velmi poučený. Dokáží využít jejich kulturního liberalismu k podpoře svých požadavků, jež směřují k oslabení přirozených společenských struktur nezávislých na státu (rodina), ale současně vědí, že vliv médií na společnost není neomezený. Když přistihnou média v předsunuté pozici, jež není ze zadu kryta (tedy při obhajobě věcí, jež jsou přese všechno ve společnosti nepopulární), statečně vyrazí do protiútoků a zaujmou

pozici „obhájců slušných občanů“. To se například v posledních týdnech projevilo ve sporu o kontrolu veřejného jazyka, kde právě komunisté (ano, právě oni) hlásají, že sprostot na veřejnosti a v médiích už je příliš mnoho a bude třeba přibrzdit. Tady pak vzniká jakási třetí, už čistě pragmatická agenda.

Z mého — snad až příliš stručného — nástinu vyplývá, že nejučinnější opozicí proti dvojznačné komunistické agendě je konzervatismus a jeho důraz na autonomii přirozených společenských struktur, jejichž tradiční podobu je třeba co nejlépe zachovat. Jen těžko lze ovšem takovou pozici udržet bez biblického náboženství, v jehož centru nestojí politická moc, ale lidská osoba jako Boží obraz.

Mgr. Michaela Frejová
Autorka je publicistka.

DOTAZY ČTENÁŘŮ

Komunismus

Řada čtenářů vyjádřila přání seznámit se stanoviskem učitelského úřadu na různé aktuální otázky. Na zaslané dotazy týkající se víry a mravů odpovídají kněží Řádu bratří kazatelů (dominikánů) s úmyslem stanovisko Církve srozumitelně zprostředkovat. Dotazy lze zasílat na korespondenční adresu redakce uvedenou v tiráži.

Setkala jsem se s několika věřícími, kteří při posledních volbách volili komunisty. Připouští to Církev? Co učí Církev o vztahu katolických občanů ke komunismu a komunistické straně?

Martina Šimová

Katolická církev nepřipouští, aby se její věřící stali členy komunistické strany, ani aby takovou stranu podporovali. Po církevně-právní stránce to vyplývá především z Kánonu 1374 Kodexu kanonického práva (CIC), kde se praví v obecné rovině: „Kdo se stane členem sdružení, které brojí proti Církvi, bude potrestán spravedlivým trestem; kdo takové sdružení podporuje nebo řídí, bude potrestán interdiktem.“

Že takovými sdruženími, která brojí proti Bohu, náboženství i Církvi, jsou také komunistické politické strany, je mnohonásobně doloženo. Ze strany Církve můžeme vidět jednomyslný postoj všech papežů počínaje blahoslavným Piem IX. až k současnému Benediktu XVI. v jejich četných encyklikách i prohlášeních. Encyklika Lva XIII. *Quod apostolici muneris* z roku 1878 mluví proti socialismu, komunismu a nihilismu, encyklika *Divini Redemptoris* (o bezbožném komunismu) papeže Pia XI. z roku 1937 jasně odhaluje bludnost i zřdnost komunistické ideologie. Papež Pius XII. vyhlásil exkomunikaci těm, kteří by do komunistické strany vstoupili. I papež Jan Pavel II. jasně odmítl ideologii na bázi marxismu ve svém okružním listě *Centesimus annus* z 1. května 1991 i jinde.

V souvislosti s komunistickým zábo-rem střední a východní Evropy vydal Apoštolský stolec několik dekretů, jimiž určuje postoj věřících ke komunismu. Dekret Svatého oficía z 15. července 1949 stanoví, že není dovoleno vstupovat do komunistických stran a podporovat je, že věřící, kteří tak učiní, nemohou přistupovat ke svátostem, a že ti, kdo vy- znávají a podporují komunistickou nauku, propadají *ipso facto* exkomunikaci.

Pro země pod komunistickou nad- vládou byly ustanoveny úlevy, které se však netýkaly a netýkají věřících ve svo-

Komunisté a náboženství

Každé učení, které chce spravedlnost a nový lepší řád na zemi, bývalo ve své době pronásledováno. Tak jako vládcí starého Říma pronásledovali, mučili a křivovali první křesťany, kteří hlásali lásku k bližnímu a chtěli svět bez křivd a vykořisťování - stejně tak hitlerovci a kapitalisté pronásledovali, mučili a vraždili komunisty, bojovníky za svobodu, pokrok a spravedlivé uspořádání světa

Komunisté dostali za pravdu! Jsou dnes vedoucím činitelem v naší zemi. Reakcionářům zbyla poslední zbraň - nízká pomluva! Aby zmátli nášvřelci lid a odvrátili ho od cesty, kterou ho vede komunistická strana, roztrušují starou hitlerovskou lež, že komunisté jsou úhlavními nepřáteli náboženství a církve.

MY KOMUNISTÉ, PROHLAŠUJEME,

že plně uznáváme demokratickou zásadu svobody svědomí a náboženského vyznání, stejně, jako uznáváme svobodu výkonů náboženských obřadů.

Náboženství pokládáme za vnitřní a soukromou věc každého jednotlivce, a zejména odmítáme rozpoutávat v otázkách náboženských jakýkoliv boj, který by ohrožoval jednotu národa. Naopak pokládáme za daleko důležitější dohodnout se se všemi lidmi dobré vůle o tom, jak společně pracovat ke štěstí a blahobytu národa. - Vážíme si proto také všech vlasteneckých kněží, kteří statečně proti fašismu bojovali a dnes při výstavbě republiky upřímně pomáhají.

Prohlášíme, že ideály křesťanské pospolitosti a lásky k bližnímu nejsou v rozporu s našim snažením po šťastném světě bez vykořisťovatelů a fašistů.

Jenom nepřátelé těchto ideálů, různí kazimírové a červotoči, kteří chtějí rozhlodat zdravé kořeny naší nové republiky, bojují dnes proti komunistům.

Věřící lidé milují pravdu! Vědí, že bez hrdinného boje Sovětského svazu a bez obětí, které přinesli komunisté na oltář národa, nezněla by již nikdy česká řeč ani v kostelích. Proto věřící lidé odmítnou lži a pomluvy reakce!

Půjdou s komunistickou stranou, která je nejlepší zárukou silné, šťastné a ve všem spravedlivé republiky!

Foto: Agitační leták z roku 1946

bodných zemích, jako je nyní ta naše.

Že se komunismus filosoficky opírá o dialektický materialismus (který Boha vylučuje) a ideologicky o marxismus (byť různě modifikovaný), který má na svědomí desítky miliónů nevinných lidských obětí, to snad není třeba nějak dokládat. Je tedy nejen pro katolického křesťana, ale i pro každého rozumně uvažujícího a slušného občana mravně naprosto nepřijatelné volit či jinak podporovat stranu hlásící se ke komunismu.

Komunismus je třeba jasně odmítat. Za lidi, kteří komunismus vyznávají se však máme modlit, pomáhat jim nacházet cestu k pravdě a je (podle učení naše-

ho Pána) milovat.

Exkomunikace ani interdikt neznamenají vyloučení z Církve, ke které pokřtěný v síle křtu stále patří. Tyto církevní tresty mají nápravný a ozdravný smysl. Exkomunikace znemožňuje pokřtěnému, aby konal služby při Mši svaté a jiných bohoslužbách, aby uděloval svátosti a svátostiny a přijímal svátosti a aby zastával kterýkoliv církevní úřad, službu či úkol. Interdikt je nižším trestem, než exkomunikace. Na rozdíl od ní může pokřtěný v interdiktu zůstat v církevním úřadě či službě, ostatní (především oddělení od svátostí) však zůstává.

P. Pavel Mayer OP

NA ZÁVĚR

Děkuji otče...

Na internetových stránkách <http://dekujiotce.cz> je možné již více jak tři roky poděkovat knězi, který vám v životě pomohl. Některá z poděkování pro povzbuzení ostatních otiskujeme.

P. Jaroslav Miškovský, Praha

Důstojný Pane, přidávám svoje poděkování aj zo Slovenska, za všetky sv. spovede a povzbudení, i na mládežníckých stretnutiach, a za to že ste dokázal žiť jednoduchosť slov a skutkov, ako to dnešný svet tak veľmi potrebuje! Pán Boh zaplať!

Jozef Z.

ThDr. Mons. Antonín Huvar, Vrážné

Drahý otče Antoníne, dovoluji mi, abych vám takto veřejně vyjádřil svůj velký dík a obdiv za vaše jasné svědectví pro Krista a Jeho svatou církev. Ač po velkých úrazech, kdy jste se ocitl na prahu smrti a Pán vás uzdravil, máte stále vůli pracovat plně pro spásu nesmrtelných duší. Jste pro mne velkou posilou

a pomocí. Chci vám vyjádřit své upřímné a srdečné DĚKUJI. Ze srdce žehnám a prosím o modlitbu. Takoví kněží jsou obrovským požehnáním pro církev a také stálou výzvou pro nás mladší nebo docela mladé. Jdeme cestou křížovou a jsme v církvi bojující. Žehnám.

P. Petr Dokládál

P. Antonín Mlčák, Štítý a Horní Studénky

Milý otče Antoníne, děkuji Vám na věčnost za všechno, co jste pro mě a všechny ostatní udělal, díky za Vaši skromnost a pokoru. Díky za váš kněžský život, který byl i pro mě povzbuzením, abych se vydal na cestu následování Krista.

P. Josef

P. Jaroslav Čupr, Brno

Vážený Otče, děkuji Vám, že při slavení svátosti smíření vnímám skrze Vás jako zpovědníka milosrdného a odpouštějícího Krista. Děkuji za Vaše svědectví víry, i za Vaši trpělivost a povzbuzení v různých životních těžkostech. Ať Vás Bůh provází svým požehnáním a posiluje Vás ve vaší náročnosti, ale krásné službě.

Jitka

P. JUDr. Herman Schmid, Čečelice

Milý Otče Hermane, za Vaši neúnavnou a mnohaletou službu zpovědníka a bezvadného a moudrého duchovního vůdce nás bývalých bohoslovců litoměřického semináře upřímný dík. Kéž Vás potěší a zahřeje před Boží Tváří v Jeho Království, kde Vás již před řádkou let Pán odvolal. Vyprošujte nám kněžským víru, lásku, naději, vytrvalost a moudrost.

R.I.P.

P. František

Liturgická čtení

14. 1. Neděle	Iz 62,1-5, Žl 96, 1 Kor 12,4-11, Jan 2,1-12 <i>2. neděle v mezidobí</i>	18. 1. Čtvrtek	Žid 7,25-8,6, Žl 40, Mk 3,7-12 <i>Panna Maria, Matka jednoty křesťanů</i>
15. 1. Pondělí	Žid 5,1-10, Žl 110, Mk 2,18-22 <i>sv. Maur</i>	19. 1. Pátek	Žid 8,6-13, Žl 85, Mk 3,13-19 <i>sv. Márius a Marta a jejich synové</i>
16. 1. Úterý	Žid 6,10-20, Žl 111, Mk 2,23-28 <i>sv. Marcel I.</i>	20. 1. Sobota	Žid 9,2-3.11-14, Žl 47, Mk 3,20-21 <i>sv. Fabián a Šebestián</i>
17. 1. Středa	Žid 7,1-3.15-17, Žl 110, Mk 3,1-6 <i>sv. Antonín Veliký</i>		
21. 1. Neděle	Neh 8,2-4a.5-6.8-10, Žl 19, 1 Kor 12,12-30, Lk 1,1-4;4,14-21 <i>3. neděle v mezidobí</i>	25. 1. Čtvrtek	Sk 22,3-16, Žl 117, Mk 16,15-18 <i>Obrácení sv. Pavla</i>
22. 1. Pondělí	Žid 9,15.24-28, Žl 98, Mk 3,22-30 <i>sv. Vincenc ze Zaragozy</i>	26. 1. Pátek	2 Tim 1,1-8, Žl 37, Mk 4,26-34 <i>sv. Timotej</i>
23. 1. Úterý	Žid 10,1-10, Žl 40, Mk 3,31-35 <i>sv. Hildefons</i>	27. 1. Sobota	Žid 11,1-2.8-19, Lk 1,69-75, Mk 4,35-41 <i>sv. Anděla Mericiová</i>
24. 1. Středa	Žid 10,11-18, Žl 110, Mk 4,1-20 <i>sv. František Saleský</i>		

RC MONITOR — zpravodajský čtrnáctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Publikované zprávy jsou zveřejňovány na zpravodajském serveru <http://res.claritatis.cz>. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474.

Korespondenční adresa redakce: Res Claritatis, Husova 8, 110 00 Praha 1, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 1683820001/2400.

Redakční rada: Vít Cigánek, RNDr. Václav Frei, Mgr. Michaela Freiová, JUDr. Ing. Jiří Karas, P. Mgr. Pavel Mayer OP, Zdeňka Rybová, Mgr. Radim Ucháč, Kateřina Ucháčová, Ondřej Vaněček. **Teologický poradce:** P. Mgr. Pavel Mayer OP.

Objednávky: Noviny jsou distribuovány zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na korespondenční adrese redakce. Jejich vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo činí přibližně 10 Kč, což ročně znamená 240 Kč. Všem dárčům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.